

[Henry Christensen.]

nisteren og mit parti, har dette spørgsmål jo nu været forhandlet under forskellige vilkår i det høje ting. De mest indgående forhandlinger fandt vel sted i forbindelse med den ændring, der skete af tjenestemandsløvgivningen i 1958, idet selve pristallet har sin lovmæssige hjemmel i tjenestemandsløven. Man vil huske, at de indgående forhandlinger, der dengang førtes, resulterede i, at den daværende finansminister, den nuværende højtærede statsminister, gav tilsagn om nedsættelse af dette særlige udvalg, idet han føjede til, at han erkendte, at saglige grunde kunne tale for, at skatterne skulle udelades af pristallet. I overensstemmelse med den aftale, der da blev truffet mellem partierne som et led i forliget om tjenestemandsløvgivningen og med det formål at forsøge, forinden man foretog sig noget, at føre forhandling med de interesserede parter på arbejdsmarkedet, blev så det særligt sagkyndige udvalg nedsat, der afgav betænkning omkring 1. april sidste år, og der var på baggrund af de forhandlinger, der havde været ført her i tinget, også mellem tinget og den daværende høje regering og den højtærede nuværende statsminister, al mulig grund til at forvente, at man så ville forsøge at realisere i hvert fald da det, hvorom der var almindelig enighed mellem de politiske partier og de faglige organisationer. Jeg spurgte, som den højtærede finansminister måske vil erindre, under åbningsdebatten den 20. oktober ministeren om, hvorledes man ville gribe spørgsmålet an, fordi det fra alle sider var en klar forudsætning, at en løsning — og det var noget, vi var gået med til at udsætte indtil da — måtte vente, indtil den kunne ske i forbindelse med overenskomstsituationen i begyndelsen af 1961. Den højtærede nuværende finansminister svarede mig på disse spørgsmål bl. a. — det står sp. 544 i Folketingsstidende 1960-61, 1. samling —:

„Jeg tror imidlertid, jeg kan love det ærede medlem, at når lejlighed gives før afslutningen af en ny overenskomst, vil man velsagtens også drøfte dette spørgsmål med arbejdsmarkedets parter med henblik på at få en ordning, der i så høj grad som muligt kan sikre stabilitet på dette område.“

Jeg spørger derfor den højtærede minister, selv om ministeren har indføjet den flotte vending „velsagtens“ i svaret — og jeg forstod også på ministerens svar på spørgsmålet før, at ministeren har for vane at komme med sådanne lidt flotte bemærkninger —: hvorledes har ministeren opfyldt det tilsagn, han gav ved pågældende lejlighed? Hvad har han gjort, og hvad agter han at gøre for at få sagen løst, sådan som vi har grund til at forvente at ministeren og regeringen vil være med til at løse den — og sørge for, at den bliver løst i tide, hvad der har været en klar forudsætning under alle de forhandlinger, der har været ført her om dette problem?

Finansministeren (Kjeld Philip): Jeg behøver vist ikke at nævne, at jeg for min del finder, at det rigtigste ville være, at vi, så langt som det nu engang er praktisk muligt, overhovedet ikke havde skatter med i pristallet; kan det ikke gennemføres, må det være at foretrække, at samtlige skatter medtages. En ordning, hvorefter nogle skatter medtages og andre ikke medtages, vil let føre til en irrationel påvirkning af den skattepolitik, der vil blive ført. Jeg har ikke indtrykket af, at der i dag bliver mulighed for at trænge igennem hos arbejdsmarkedets parter med den i mine øjne mest rationelle løsning, og en mellemøsning forekommer mig som nævnt mindre ønskelig end det, vi har i dag. Skulle parterne nære noget ønske om at komme frem til helt at afskaffe skatter i pristallet, vil jeg være meget lydhør med hensyn til at foretage en ændring i den retning.

Henry Christensen: Jeg spurgte bl. a. den højtærede finansminister, hvad han havde gjort. Jeg må egentlig forstå ministerens svar sådan, at han rent faktisk ikke har udfoldet anstrengelser, sådan som det høje ting måtte have grund til at forvente, og sådan som det måtte være en klar forudsætning for os i de aftaler, der var truffet om disse forhold, og under de forhandlinger, der var ført herom. Når den højtærede minister nu siger, at han, hvis man ikke kan få alle skatter ud af pristallet, vil foretrække, at man beholder dem alle sammen, betyder det så, at den højtærede minister mener, at man skal forsøge at få